

УДК 378.147:811.161.2

СВІТЛАНА ДОРОШЕНКО, АЛЛА ЛИСЕНКО, ОЛЬГА ТЄВІКОВА

Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТЕРМІНОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ-ДОКУМЕНТОЗНАВЦІВ

Статтю присвячено формуванню термінологічної компетенції як обов'язкового складника мовленнєвої культури фахівців. Проаналізовано низку теоретичних і практичних питань, опрацювання яких підвищить рівень термінологічної культури студентів-документознавців. Особливу увагу, зокрема, звернено на особливості процесу засвоєння фахової термінології.

Ключові слова: *термінологічна компетентність, термін, термінологія, терміносистема документознавства, професійне спілкування*

Оволодіння основами будь-якої професії розпочинається із засвоєння певної суми загальних і професійних знань, а також оволодіння основними способами розв'язання професійних завдань, тобто оволодіння мовою професійного спілкування. Знати мову професії – це вільно володіти багатим лексичним матеріалом з фаху, дотримуватися граматичних, стилістичних, акцентуаційних норм професійного спілкування.

Погоджуючись із думкою Я. Януш [7], вважаємо, що визначення ролі термінології у формуванні мовно-професійної компетентності фахівців будь-якої галузі знань є центральною проблемою сучасної професійної освіти.

Проблеми формування мовленнєвої, мовної та комунікативної компетентності, мовної особистості та свідомості, термінологічної компетенції досліджують українські та іноземні науковці. Різні аспекти професійного спрямування під час вивчення мови в неспеціальних вищих навчальних закладах висвітлені в працях Я. Януш, Є. Мотіної, Н. Артикуци, В. Дубічинського, С. Кіршо, Г. Величко, О. Чуєшкової та ін. Також питання ролі термінології в навчальному процесі було не раз предметом обговорення на вітчизняних та зарубіжних термінологічних конференціях.

Мета статті – з'ясувати шляхи формування термінологічної компетенції майбутнього фахівця з документознавства.

Мова – це природна знакова система, яка обслуговує суспільство для здійснення насамперед основних операцій з інформацією: її створенням, зберіганням, трансляцією, опрацюванням, трансформацією, обміном тощо. Наскільки ми володіємо мовою, настільки ми ясно, точно, нормативно формуємо й передаємо свої думки та адекватно розуміємо інформацію інших. Саме тому завдання кожного фахівця – досконало володіти мовою, і в першу чергу в обраній галузі професійних знань, щоб вільно мислити засобами рідної мови, працюючи з різними поняттями та джерелами наукового простору своєї спеціальності, і вміти створювати власні тексти як вербальні носії фахової інформації або суми інформацій [3].

Отже, складником успіху спеціаліста на сучасному ринку праці є рівень його фахового мовлення, майстерне володіння термінологічною лексикою, що свідчить про глибоке розуміння професійних понять і явищ, культура спілкування загалом. Професійне мовлення фахівця будь-якої галузі пов'язане з його активним словниковим запасом, у тому числі і термінологічним.

Термінологічна компетенція як складник професійної компетентності, відображає готовність і здатність фахівця демонструвати належні особистісні якості в ситуаціях професійного спілкування, мобілізуючи для цього знання фахової термінології, вміння та навички використовувати з точністю і лінгвістичною правильністю терміни в усному і писемному професійному мовленні відповідно до нормативних вимог.

Термінологічна компетенція безпосередньо пов'язана з проблемою становлення, нормалізації та кодифікації української національної термінології, яка вступила в новий етап свого розвитку. У процесі роботи з термінологією певної галузі необхідно ознайомитися з тими процесами й змінами, котрі відбуваються в національній термінології під впливом мовних і позамовних чинників.

Процес засвоєння фахової термінологічної лексики студентами-документознавцями передбачає:
вивчення загальнонаукової термінології;
оволодіння термінологією фаху;

засвоєння термінів споріднених наук;
 вивчення власне фахової термінологічної лексики;
 визначення понять «термінологія», «терміносистема», «термін»;
 з'ясування вимог до термінів;
 вивчення професіоналізмів, причин їх утворення;
 визначення лексико-семантичних особливостей термінів (однозначність - багатозначність, способи утворення багатозначності на термінологічному рівні; терміни-омоніми; явище паронімії);
 лексико-граматична характеристика термінів;
 дослідження структурно-словотвірних особливостей термінів (однослівні терміни, терміни-композиції і терміни-словосполучення; способи творення термінів, особливості термінологічного словотворення).

Слід звернути увагу, що терміносистема документознавства – це сукупність ієрархічно організованих термінів, оскільки найяскравішим свідченням системності будь-якої терміносистеми є наявність у її сфері гіперо-гіпонімічних (родо-видових) відношень. Терміни як спеціально створені номінативні одиниці покликані не тільки виражати суть понять, а й передавати зв'язки між ними.

Акцентується увага на тому, що «...термін підпорядковується й термінологічним законам, і законам мови в цілому, оскільки він – і знак спеціальної системи, і одиниця лексичного складу певної мови» [2, 23]. Дискусійним залишається питання про наявність загальномовних лексико-семантичних відношень у термінології. Оскільки термін є словом літературної мови і термінологія входить до складу мовної системи як одна з її підсистем, відповідно всі основні лексико-семантичні процеси літературної мови наявні у термінології в межах, що не порушують семантичної визначеності терміна. Проте слід зауважити, що функціонування таких лексико-семантичних явищ, як полісемія, омонімія, синонімія та деякою мірою антонімія, дещо відрізняється від функціонування цих самих явищ у загальнолітературній мові. Адже наявність таких відношень у термінології може створити умови для виникнення негативних явищ – таких, як неоднозначність термінів, внутрішньосистемна полісемія тощо.

Усі ці явища студенти вивчали у школі, тому спочатку слід актуалізувати набуті знання, потім пропонується порівняльний аналіз в аспекті «звичайне мовлення – професійне мовлення».

Синонімія в термінології загалом нетипова, оскільки однією з найсуттєвіших характеристик терміна є однозначність (природа терміна як особливого виду мовного знака передбачає однозначну відповідність між словом і поняттям, тобто симетрію плану вираження та плану змісту). Однак повнота складу української термінології, її системність певною мірою забезпечується завдяки тому, що поряд із загальноновживаними термінами в термінології функціонує певна кількість синонімів. Отже, вважаємо, що термінології притаманне явище синонімії, яке має обмежену сферу функціонування. Проте якщо наукове поняття одержує кілька назв, то з часом це дозволяє шляхом відбору знайти найбільш доцільні мовні засоби для позначення цього поняття, які відповідали б нормативним вимогам, що, у свою чергу, сприяє розвитку терміносистеми в цілому.

Щодо багатозначності слід наголосити на тому, що, безперечно, у мові полісемія властива більшості слів. Поява додаткових значень, як і поповнення лексики новими словами, збагачує мову. Проте у роботах більшості термінологів як основну ознаку терміна виділяють моносемічність, незважаючи на що, багатозначність у термінології існує як об'єктивне явище. Отже, погоджуємося з думкою О. Суперанської, яка стверджує, що однозначність терміна – не його властивість, а вимога до нього [6, с. 44]. Хоча слід зауважити, що в термінології прояви полісемії значно вужчі, ніж у лексиці в цілому. Лінгвісти здебільшого зауважують, що неможливо у термінології, як і в загальнолітературній лексиці, тривалий час зберігати однозначність того чи іншого терміна. Людські знання про навколишній світ увесь час поповнюються, в процесі пізнання поглиблюються уявлення про поняття, такі уявлення потребують нового словесного вираження, що відображаються і в значенні слова, зокрема сприяючи його полісемії [5, 27]. Слушним є зауваження термінолога В. Даниленко, яка стверджує, що «полісемія термінів – це природний вияв природних законів розвитку лексики. З нею можна боротися, її можна стримувати, але вона все одно знаходитиме вихід у термінологію як складову частину лексики загальнолітературної мови» [2, с. 18].

Помічено, що студенти часто не розмежовують багатозначність й омонімію, чим, власне, й зумовлений розгляд останньої. Омонімію вчені вважають логічним продовженням полісемії. Разом з тим омонімічні відношення, на відміну від полісемії, не є семантичними відношеннями між словами. Вони базуються на однаковості звучань різних значень, що не взаємодіють. Це явище, безумовно, належить до негативних, адже відомо, що один термін мусить позначати тільки одне наукове поняття. Утім, спостерігається омонімія лише на міжсистемному рівні. Слова, що мають однакове звучання та написання, але різняться значенням, функціонують у різних терміносистемах.

Специфіка термінологічних одиниць (тісний зв'язок із логіко-поняттєвими категоріями, знакова природа, обов'язкова дефінітивність значення тощо) зумовлюють визнаний дослідниками факт, що явище антонімії притаманне термінології навіть ширше, ніж загальнолітературній лексиці. У термінології антонімія допомагає позначити крайні точки термінологічного поля, використати логічні можливості термінологічної системи. Антоніми уточнюють характер поняття, підсилюють системність термінології, надаючи їй різноманітного характеру, сприяють вираженню однозначності й точності.

Особливу увагу слід звернути на проблему нормалізації та стандартизації української наукової термінології, що ставить на порядок денний питання про співвідношення в ній національного та іншомовного. Підхід до його розв'язання повинен бути серйозним і виваженим. Не варто зловживати іншомовними термінами, але й недоцільно замінювати їх не зовсім вдалим українськими, напр.: неділка замість атом, летовище замість аеродром, вихвала замість реклама, зачислячка замість комп'ютер тощо. Недоцільно також вилучати з активного мовного обігу міжнародні терміни, вживані у більшості розвинених мов світу. Мається на увазі термін процент, який у всіх ситуаціях замінюють на відсоток (до речі, теж запозичений термін, оскільки утворений від латинізованого вислову від ста). Обидва терміни мають право на паралельне вживання.

Нині ми є свідками бездумного і масового вживання іншомовних (переважно англійських) термінів навіть у тих випадках, коли для них зовсім неважко знайти прості й точні вітчизняні відповідники. Наприклад, чим кращий французький термін транш (кредиту), ніж прості слова частка або черга (чи міцно вкорінене іншомовне слово порція)? Те ж можна сказати й про слово імплементація, яке чомусь увели, коли знадобилось упроваджувати (втілювати) результати всенародного обговорення (референдуму).

Треба визнати, що проблема, про яку йдеться, дошкуляє не лише українській мові. Проте інші держави (наприклад, Франція, Польща) значно активніше захищають свої мови від надмірних іноземних впливів. Якщо ми хочемо зберегти нашу неповторну барву на світовій мовній палітрі, то не маємо права байдуже ставитися до нового загрозливого наступу на рідну мову.

Уся історія українського термінотворення пов'язана з розв'язанням проблеми відбору національної чи чужомовної назви для того, щоб позначити конкретне наукове поняття. Але слід пам'ятати, що інтернаціональне не протистоїть національному, а втілюється в ньому [1, с. 42].

У 1918 році українська мова постала перед сумним фактором впливу російської мови. В умілих руках русифікаторів українська наукова термінологія та фразеологія ставала копією російської. Як відповідь на русифікацію виникає пуризм – запозичені слова, спільні для російської і української мов, замінюють на питомо українські, напр.: в діаметрі – поперечно, конус – стіжок, атом – неділка, масштаб – мірило, прес – чав, гіпотенуза – протипрямка, піраміда – гостриця, фільтр – цідило, контур – обрис, маятник – хитун, сплав – стоп, басейн – водозбір й ін.

Кілька десятиліть українські науковці перебували в поняттєвому полі близькоспорідненої російської мови. Ця мова настільки ввійшла в свідомість українців, що розмежувати українські та російські форми може часом лише фахівець. З російської мови українська перейняла слова-терміни, які вживають у невідповідному значенні. З'являються кальки, побудовані з відхиленням від норм українського словотворення, напр.: лісовод замість лісівник, вітролом замість вітровал.

Сучасний етап розвитку термінології певною мірою подібний до періоду 20-х років саме пошуком того, як поєднати найкращі здобутки термінотворчості минулого, яка орієнтувалася не тільки на іншомовні джерела, а й на внутрішні ресурси української мови, із сучасною практикою широкого використання у науковій і технічній мові інтернаціональних термінів, запозичених за посередництвом російської мови. На думку багатьох термінологів, вихід можна вбачати у тимчасовому паралельному використанні обох традицій із перспективою вибору єдиної норми після апробації варіантів у науковому обігу.

Термінологічні проблеми створення наукових засад конструювання українських відповідників термінів на позначення нових понять, повернення термінів, заборонених у 30-х роках, збереження питомих в активному функціонуванні, – є важливими у реалізації екології мови. Хибною є думка про те, що, інтернаціоналізуючи термінологію, ми полегшимо собі шлях до економічного прогресу. Наявність власних відповідників до запозичених слів свідчить про багатство та самобутність наукової мови. На жаль, у пошуках відповідного терміна в різних галузях знань українці й сьогодні вдаються до перекладів російських слів та виразів. Це призводить до штучності багатьох термінів і термінологічних конструкцій, спричиняє певну невідповідність окремих терміноодиниць означуванним поняттям. Так, порушенням семантико-стилістичної відповідності можна вважати варіанти перекладу російських термінів *исключение, жилые дома, культ*

личности, окисление як виключення, жилі будинки (масиви), культ особистості, окислення замість правильних відповідно: виняток, житлові будівлі, культ особи, окиснення.

Крім того, завданням термінологів на сьогодні є вироблення основних моделей творення термінів і перегляд та нормалізація наявних у мові термінів. Свідченням того, що в цьому напрямі постійно проводиться робота, є тенденція до відновлення питомо українських словотвірних типів: уживання віддієслівних іменників з суфіксами -ння, -ття (паркування, прокладання, відбиття) замість іменників із суфіксом -к(а) (парковка, прокладка, відбивка); відносних прикметників із суфіксом -ов (осадковий, висадковий) замість прикметників з суфіксом -очн (осадочний, висадочний), витіснення іншомовного суфікса -альн(ий) у прикметниках та заміна його питомим суфіксом -н(ий): бактеріальний – бактерійний, категоріальний – категорійний; віддієслівних прикметників на -альн(ий) (систематизувальний, фільтрувальний) замість активних дієприкметників на -уч(ий), -юч(ий) (систематизуючий, фільтруючий); замість субстантивованих прикметників на -уч(ий), -юч(ий) на позначення осіб за посадою, вживаються іменники, утворені за допомогою суфікса -увач (завідувач, командувач), заміна префікса обез- на зне- у словах із значенням «процес видалення, знищення чого-небудь» (зневоднення, знеболення) тощо.

Отже, мовно-професійна компетентність безпосередньо пов'язана з проблемою становлення, нормалізації та кодифікації української національної термінології, яка вступила в новий етап свого розвитку. У процесі роботи з термінологією певної галузі необхідно ознайомитися з тими процесами й змінами, котрі відбуваються в національній термінології під впливом мовних і позамовних чинників.

Зважаючи на виняткову роль термінології у професійній діяльності, важливим є пошук нових методів та організаційних форм навчання з означеної проблематики. Зокрема, підтримуємо думку багатьох науковців про доцільність введення до навчального плану термінологічного спецкурсу, який, безумовно, сприятиме кращому засвоєнню фахової термінології.

Список використаних джерел

1. Акуленко В. Интернациональные элементы в лексике и терминологии / В. Акуленко. – Харьков: Изд-во при Харьков. ун-те, 1980. – 215 с.
2. Даниленко В.П. Лексико-семантические и грамматические особенности слов-терминов / В.П. Даниленко // Исследования по русской терминологии. – М.: Наука, 1971. – С. 7–67.
3. Онуфрієнко Г.С. Науковий стиль української мови: навч. посібник. / Г.С. Онуфрієнко. – К., 2006. – 312 с.
4. Радченко О.І. Мовна норма і варіантність в українській науковій термінології : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / Ольга Іванівна Радченко. – Х., 2000. – 203 с.
5. Симоненко Л.О. Формування української біологічної термінології. / Л.О. Симоненко – К.: Наук. думка, 1991. – 152 с.
6. Суперанская А.В. Общая терминология: Вопросы теории / А.В. Суперанская, Н.В. Подольская, Н.В. Васильева. – М.: Наука, 1989. – 243 с.
7. Януш Я. Роль термінології у формуванні мовно-професійної компетентності фахівців економічного профілю / Я. Януш // Українська термінологія і сучасність: зб. наук. пр. – К.: КНЕУ, 2001. – Вип. 4. – С. 15–19.

Стаття надійшла до редакції 26.09.2017 р.

DOROSHENKO S., LYSSENKO A., TIEVIKOVA O.

Poltava national technical Yury Kondratyuk university, Ukraine

PECULIARITIES OF FORMATION OF TERMINOLOGICAL COMPETENCE AMONG STUDENTS-DOCUMENT SPECIALISTS

A component of a specialist's success in a modern labor market is a level of his professional speech, skillful grasp of terminological vocabulary which testifies deep understanding of professional conceptions and phenomena, communication standards in general.

Terminological competency as a component of professional competence reflects readiness and ability of a specialist to demonstrate appropriate personal features in situations of professional communication, mobilizing knowledge of professional terminology, skills and experience to use terms in oral and written professional speech with accuracy and linguistic correctness according to regulatory requirements. As far as a term is a word of a standard language and terminology is a part of a language system as one of its subsystems, correspondingly all main lexico-semantic processes of a standard language are available in terminology within margins which don't violate semantic definiteness of a term.

Linguistic professional competence is directly connected with the problem of formation, standardization and codification of Ukrainian national terminology, which has come into a new stage of its development. Working with terminology of a certain branch, it is necessary to learn those processes and changes which are going on in a national terminology under influence of linguistic and extra linguistic factors.

Taking into account a remarkable role of terminology in professional activities, search of new methods and organizational forms of studies of mentioned range of problems are important.

Key words: *terminological competence, term, terminology, document terminological system, professional communication*

УДК 378.147:811.111

ТЕТЯНА ДРУЖЧЕНКО

Університет державної фіскальної служби України, м. Ірпінь

НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «ПРАВО» АНГЛІЙСЬКОГО УСНОГО МОНОЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ НА ЗАСАДАХ ДИФЕРЕНЦІЙОВАНОГО ПІДХОДУ

У статті сформульовано методичні рекомендації щодо організації навчання майбутніх правників англійського усного монологічного мовлення на засадах диференційованого підходу. Навчання рекомендуємо реалізовувати у чотири етапи: діагностичний, планувальний, навчальний, підсумковий. Метою діагностичного етапу є виявлення рівня навченості та самостійності студентів. Метою планувального етапу є постановка цілей навчання, визначення змісту та розроблення навчальних матеріалів відповідно до рівня навченості та рівня автономності. Метою навчального етапу є безпосередня реалізація процесу навчання студентів: упровадження підсистеми диференційованих вправ і завдань. Мета підсумкового етапу полягає у виявленні динаміки змін у якості умінь монологічного мовлення та автономності студентів, а також переведення їх до інших груп / підгруп.

Ключові слова: *диференційований підхід, навчання англійського усного монологічного мовлення, динамічні підгрупи студентів, методична система, індивідуалізація, диференціація*

Постановка проблеми. Результативність впливу системи сучасної університетської освіти на особистісно-професійне становлення майбутнього фахівця об'єктивно залежить від того, наскільки збігаються освітні умови з індивідуальним освітнім досвідом студента; чи збігаються вони з його особистісним контекстом; затребується і розвивається цей досвід освітнім простором університету. Становлення суб'єктного досвіду навчально-професійної діяльності студента безпосередньо пов'язане з його особливостями і неможливе без опори на індивідуальність кожного учня. Саме тому в психолого-педагогічній літературі все частіше говорять про розробку індивідуальних освітніх траєкторій. Проте в традиційній системі вищої професійної освіти досить складно виробити індивідуальну траєкторію для кожного студента. Цю проблему дозволяє вирішити диференційований підхід до процесу навчання [7, с. 3].

Зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями. Проблема індивідуалізації та диференціації навчання зумовлена суперечністю між колективним характером навчальної діяльності і суто індивідуальним засвоєнням знань, виробленням умінь і навичок, що залежать від суб'єктивних мотивів навчання, здібностей, особистісних якостей і досвіду студента [2].

Диференційований підхід розглядаємо як науково-практичний напрям, що вивчає:

- методіку розподілу студентів за типологічними гомогенними групами з урахуванням рівня навченості, інтелекту, пам'яті, уваги, сприйняття, мислення, здібностей, типу нервової системи, емоційних якостей, екстравертованості / інтровертованості [12, с. 11];

- технології, методи і прийоми в цілісному освітньому процесі, орієнтовані на організацію умов для розвитку учня як активного суб'єкта власної діяльності з урахуванням його психофізіологічних та індивідуально-типологічних особливостей, рівня психічного, інтелектуального розвитку, інтересів, схильностей [5, с. 12];